

מסורת הש"ס

א) וכתובות לר. צ"ק ע"א.
ב) נקדושין טו:; ג) נלקמן קמ. יומא סו: קדושין טז:; ד) וייקרא כג; ה) ווע"ע מוס' פסחים כא: ד"ה ליכתוב; ו) וועין מוס' תמורה ד: ד"ה רבא וגו'; ז) וועין מוס' כתובות לד. ד"ה אמר קרא ומוס' צ"ק ע"א. ד"ה מה קודש וכו' כתבו מירון נכון; ח) עיין מהר"ם המשך דברי המוס'; ט) נצ"ל ק"ו; י) עמ"ש רש"י קדושין ט: ד"ה רבא אמר וכו' וקרא דלמך לעיל וכו' אסמכתא בעלמא היא עב"ל;

הגהות הב"ח

א) תוס' ד"ה כל וכו' וי"ל מדרשרי:
ב) ד"ה מוס' וכו' וי"ל דלא שייך לאסור מל:

הגהות מהר"י לנדא

א) תור"ה כל שתיעבתי לך וכו' ואי"ת כורס און כסור ליתסר. נכתב על הגליון עי' פש"י בחומש פרשת ראה בפקוק לא תאכל כל תועבה ובמורמי שס ועי' במס' בכורות דף לז ע"א בתד"ה ומי קניס ר"א:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א) תור"ה מורש וכו' ולגבי מנא לן. י"ב עיין מור דף ל"ה ע"א רש"י בד"ה מן הכנסים וכו' ומוס' שם ד"ה רבא אמר וכו' ודו"ק:
ב) בא"ד ואי"ת ובסמוך פירך וכו' כ"ל:

מעשה שנת. כגון המצבל בשנת ליתסרו באכילה לכל ישראל דהא הוזהרתיך למעבו ולהתרחק ממנו ואנן תנן במזיד לא יאכל הוא משום קנס אבל אחרים אוכלין בפ"ק (לעיל טו.):
ליספרו. הזרעים והדישה דהא הרחקתיך מהם כל הנך דקאמר ליתסרו באכילה ובהנאה קאמר **ליתסרו: הני לא כ"ש**. אבל בצשר בחלב לא אמרינן האי ק"ו דהא כתיב לא תאכל כל שתיעבתי לך ומסתברא דליסורא דקרא עליה קאמר דהא אכיל תועבה גופה אבל האי לא אכיל החרשה ענמה אלא הבא ממנה והחוסס והדש נמי לאו חסימה גופה קאכיל אלא מעשה הבא על ידה וילפינן משנת דאין הבא מכחה קדש: **כלאי זרעים**. הן עצמן תועבה וליתסרו: **כלאים**. אסירי לגבזה דמניא שור או כשב או עז^א פרט לכלאים בגמרא דהשוחט (לעיל לח:). **אוסו ואסו בנו**. אינו אלא מחוסר זמן שהיוס אסור ומחר מותר: **שילוח הקן ליספר**. כגון נטל את האס מעל הצנים וצא לפנינו ומייבטוהו לשלח דמתן לקמן (דף קמא). משלח ואינו לוקה תאסר לאכילה עולמית דהא נעבדה זה עזירה: **לא אמרה טורה שלח לתקלה**. דהשוחט (לעיל לח:). **אוסו ואסו בנו** (כז) לא תקח האס והדר שלח תשלח דאס לקחת אותה חוזר ושלחה ואס היתה אסורה לא היה אומר לך שלמנה ויכשלו זה בני אדם והי"ה דמניא למימר נמי בכל הני מה שנת דחמיירא כו' ומיניה מידי דמשכח פירוקא מגופייה לא יליף מאחרניי לישא אחרניא שילוח הקן ליתסר כל שילוח הקן ליתסר האס לעולם ואפילו שלחה דהא כל שתיעבתי לך הרי הוא לך לעולם בצל תאכלו והרי אסרתיה לך באותה שעה וזה נראה לי עיקר דהא לא קאמר רב אשי דכל דבר שנעבדה צו עזירה ומתחלה הוא מותר אסור דאס כן המורש צבור וחמור והמרביע כלאים והחוסס יאסרו בזהמות ואנן לא פרכינן מניייהו מידי אלא מן היוצא מהן: **שהוא כזה**. שאסור באכילה כזה:

פסוקים המופיעים בפרשת ויקרא

פי' מעון וכמות ונתוק וכרות אבל אתה מקריב קדשים שנעבדה בהן עזירה ואי"ת חיים דאי כל מילי אי"כ כל מעשה שנת נמי תיפוק ליה מאלה ול"ל היא קדש וי"ל דלא שייך (י) מכל שתיעבתי לך הזרעים והדישה דלא תחוסם אסור משום בזהמה וכן לא תחרוש ולא משום חרישה וזריעה דאפילו בלאו חרישה אסור להנהיג צבור וחמור ב^א ואי"ת ובסמוך בסוגיין פריך שילוח הקן ליתסר תיפוק ליה דאף לגבזה שרי מהאי קרא דאלה וי"ל דקרא דאלה בזהמה כתיב ולא בעופות ועוף מזהמה לא אחי משום דאין גדלות וקטנות פוסל בזהמה כמו בתורים ובני יונה (י) ואי"ת למה לי קרא דאלה הא מדאינטריך קרא בפרק כל האסורין (תמורה כח:). מן הבהמה להוציא הרובע והנרעע מכלל דשאר קדשים שנעבדה בהן עזירה לא אסירי מכל שתיעבמי וכי תימא דלא אחא מן הבהמה אלא לאשמעינן מכלל דלהדיוט שרי ולא מיתסר מכל שתיעבמי מ"מ גילף חורש צבור וחמור וחוסס פי פרה בקי"ו מרובע וגרבע דבמייתה ושרי להדיוט וי"ל דאי לאו אלה הוה אסרינן להו מדכתיב מן הבקר כי היכי דממעטינן מיניה נעבד ואי"ת ספרים דגרסי ומה שנת דחמיירא אמרת היא קדש ואין מעשיה קדש הני לא כל שכן וכן גרים בקוונטרס ופי' דבצשר וחלב לא אמרינן האי (י) קושרא דמסתברא דכל שתיעבמי עליה רמינן דקא אכיל תועבה גופה אבל האי לא אכיל החרשה ענמה וכן חוסס לאו חסימה גופה קאכיל אלא הבא על ידה ממנה וילפינן משנת דאין הבא מכחה קודש וקשה דלמה לא יחשב צישול של שנת תועבה גופה כמו צישול של צשר בחלב וגראה דהיינו טעמא משום דבצשר בחלב הצישול ניכר אבל מעשה שנת אין ניכר שנעשה בשנת ואותו ואת בנו ושילוח הקן דפריך ליה מניייהו ז"ל דניכר בהם האיסור יותר ממה שניכר בחורש צבור וחמור וחוסס פי פרה ודש זה: **פֶּן תִּקְדַּשׁ בֶּן תּוֹקֵד אִשׁ**. ואי"ת והא אינטריך לאשמועינן דמזותו בשריפה הא כלאי זרעים אין מזותן בשריפה אבל בהנאה אסירי וי"ל דבלאו הכי פריך שפיר אי"ג ליכתוב פן תשרף ומדכתיב תקדש משמע דאתא לאסור הנאה כקדש: **בְּלֵאִי זרעים באביד"ה אסירי בהנאה שרו**. ואי"ת לקמן (דף קטז.) גבי מעביר עיץ דלא מיתסר כי אס בזהסיף מאתים אבל לא הוסיף שרי באכילה מדכתיב תרי קראי המלאה והזרע נימא הי"מ בהנאה אבל באכילה אסירי מכל שתיעבמי לך כדבעי למימר הכא וי"ל דמאחר דאשכחן כלאי זרעים דשרו באכילה דאיתקוש לבהמה וכלאי הכרס אסורין אס כן סברה הוא בלא הוסיף כיון דלא מיתסר לגמרי כשאר כל כלאי הכרס יש לו להתיר אף באכילה כמו בכלאי זרעים: **מִדְּרֹאֶסֶר רַחֲמָנָא בְּרָאִים** **לַגְבוּהַ מִבְּלֵי דְרַחֲדִיּוּם** שרי. ואי"ת ודלמא אינטריך קרא להקדישה ואח"כ הרציעה כלאים כדאמר פרק כל האסורים (תמורה כט.) גבי טרפה דאינטריך לאסור לגבזה היכא דהקדישה ואח"כ נטרפה וי"ל דמ"מ הכא אי אמיתן למיסר של הדיוט מכל שתיעבמי לך כ"ש דלגבזה אסירא מכל שתיעבמי לך אע"ג דהוקדש תחלה וכן וי"ל גבי אותו ואת בנו בסמוך אי נמי מדגלי לך בטרפה שאין חילוק הי"ה בכלאים ומחוסר זמן: **מִדְּרֹאֶסֶר רַחֲמָנָא מַחוּסֵר זְמַן לַגְבוּהַ**. דכתיב ומיוס השמיני והלאה ירצה דאמר לעיל בפרק אותו ואת בנו (דף פא.) נתקו הכתוב ללאו דאותו ואת בנו לעשה: **לֵאמרה תורה שֶׁאֵץ אֶת־קֶלְעָה**. תימה דשרינן הכא מהא סברה בלא שום קרא ובסוף פרק שני דקדושין (דף נז.) גבי כפרי מאורע דריש כל כפור טהורה תאכלנו לרבות המשולחם וזאת אשר לא תאכלנו לרבות השחוטה ופריך ואיפוך אנא ומשני רבא לא אמרה תורה שלח לתקלה והשתא למה לן קרא ^אדכל כפור טהורה תאכלנו להתיר דהכא שרינן מהאי טעמא שילוח הקן וי"ל דהתם כיוון דכתיב לא תאכלנו לאסור האחת הוה אמניא דאיך נמי אסירא משום דאתקוש כפרים אהדדי ולא הוה שרינן מטעם דלא אמרה תורה שלח לתקלה אי לאו דאיכא עדיין יתורא דכל כפור טהורה תאכלנו ולא דמי לכל שתיעבמי לך דהכא דלא כתיב בזהדיא אשלוח הקן ומהך סברה איכא לאוקומי במילי אחרניי:

פי' מעון וכמות ונתוק וכרות אבל אתה מקריב קדשים שנעבדה בהן עזירה ואי"ת הזרעים והדישה ליתסרו דמקרא דאלה על כרחך לך מיתסרו לגבזה אלא בעלי חיים דאי כל מילי אי"כ כל מעשה שנת נמי תיפוק ליה מאלה ול"ל היא קדש וי"ל דלא שייך (י) מכל שתיעבתי לך הזרעים והדישה דלא תחוסם אסור משום בזהמה וכן לא תחרוש ולא משום חרישה וזריעה דאפילו בלאו חרישה אסור להנהיג צבור וחמור ב^א ואי"ת ובסמוך בסוגיין פריך שילוח הקן ליתסר תיפוק ליה דאף לגבזה שרי מהאי קרא דאלה וי"ל דקרא דאלה בזהמה כתיב ולא בעופות ועוף מזהמה לא אחי משום דאין גדלות וקטנות פוסל בזהמה כמו בתורים ובני יונה (י) ואי"ת למה לי קרא דאלה הא מדאינטריך קרא בפרק כל האסורין (תמורה כח:). מן הבהמה להוציא הרובע והנרעע מכלל דשאר קדשים שנעבדה בהן עזירה לא אסירי מכל שתיעבמי וכי תימא דלא אחא מן הבהמה אלא לאשמעינן מכלל דלהדיוט שרי ולא מיתסר מכל שתיעבמי מ"מ גילף חורש צבור וחמור וחוסס פי פרה בקי"ו מרובע וגרבע דבמייתה ושרי להדיוט וי"ל דאי לאו אלה הוה אסרינן להו מדכתיב מן הבקר כי היכי דממעטינן מיניה נעבד ואי"ת ספרים דגרסי ומה שנת דחמיירא אמרת היא קדש ואין מעשיה קדש הני לא כל שכן וכן גרים בקוונטרס ופי' דבצשר וחלב לא אמרינן האי (י) קושרא דמסתברא דכל שתיעבמי עליה רמינן דקא אכיל תועבה גופה אבל האי לא אכיל החרשה ענמה וכן חוסס לאו חסימה גופה קאכיל אלא הבא על ידה ממנה וילפינן משנת דאין הבא מכחה קודש וקשה דלמה לא יחשב צישול של שנת תועבה גופה כמו צישול של צשר בחלב וגראה דהיינו טעמא משום דבצשר בחלב הצישול ניכר אבל מעשה שנת אין ניכר שנעשה בשנת ואותו ואת בנו ושילוח הקן דפריך ליה מניייהו ז"ל דניכר בהם האיסור יותר ממה שניכר בחורש צבור וחמור וחוסס פי פרה ודש זה: **פֶּן תִּקְדַּשׁ בֶּן תּוֹקֵד אִשׁ**. ואי"ת והא אינטריך לאשמועינן דמזותו בשריפה הא כלאי זרעים אין מזותן בשריפה אבל בהנאה אסירי וי"ל דבלאו הכי פריך שפיר אי"ג ליכתוב פן תשרף ומדכתיב תקדש משמע דאתא לאסור הנאה כקדש: **בְּלֵאִי זרעים באביד"ה אסירי בהנאה שרו**. ואי"ת לקמן (דף קטז.) גבי מעביר עיץ דלא מיתסר כי אס בזהוסיף מאתים אבל לא הוסיף שרי באכילה מדכתיב תרי קראי המלאה והזרע נימא הי"מ בהנאה אבל באכילה אסירי מכל שתיעבמי לך כדבעי למימר הכא וי"ל דמאחר דאשכחן כלאי זרעים דשרו באכילה דאיתקוש לבהמה וכלאי הכרס אסורין אס כן סברה הוא בלא הוסיף כיון דלא מיתסר לגמרי כשאר כל כלאי הכרס יש לו להתיר אף באכילה כמו בכלאי זרעים: **מִדְּרֹאֶסֶר רַחֲמָנָא בְּרָאִים** **לַגְבוּהַ מִבְּלֵי דְרַחֲדִיּוּם** שרי. ואי"ת ודלמא אינטריך קרא להקדישה ואח"כ הרציעה כלאים כדאמר פרק כל האסורים (תמורה כט.) גבי טרפה דאינטריך לאסור לגבזה היכא דהקדישה ואח"כ נטרפה וי"ל דמ"מ הכא אי אמיתן למיסר של הדיוט מכל שתיעבמי לך כ"ש דלגבזה אסירא מכל שתיעבמי לך אע"ג דהוקדש תחלה וכן וי"ל גבי אותו ואת בנו בסמוך אי נמי מדגלי לך בטרפה שאין חילוק הי"ה בכלאים ומחוסר זמן: **מִדְּרֹאֶסֶר רַחֲמָנָא מַחוּסֵר זְמַן לַגְבוּהַ**. דכתיב ומיוס השמיני והלאה ירצה דאמר לעיל בפרק אותו ואת בנו (דף פא.) נתקו הכתוב ללאו דאותו ואת בנו לעשה: **לֵאמרה תורה שֶׁאֵץ אֶת־קֶלְעָה**. תימה דשרינן הכא מהא סברה בלא שום קרא ובסוף פרק שני דקדושין (דף נז.) גבי כפרי מאורע דריש כל כפור טהורה תאכלנו לרבות המשולחם וזאת אשר לא תאכלנו לרבות השחוטה ופריך ואיפוך אנא ומשני רבא לא אמרה תורה שלח לתקלה והשתא למה לן קרא ^אדכל כפור טהורה תאכלנו להתיר דהכא שרינן מהאי טעמא שילוח הקן וי"ל דהתם כיוון דכתיב לא תאכלנו לאסור האחת הוה אמניא דאיך נמי אסירא משום דאתקוש כפרים אהדדי ולא הוה שרינן מטעם דלא אמרה תורה שלח לתקלה אי לאו דאיכא עדיין יתורא דכל כפור טהורה תאכלנו ולא דמי לכל שתיעבמי לך דהכא דלא כתיב בזהדיא אשלוח הקן ומהך סברה איכא לאוקומי במילי אחרניי:

שְׂאִינ ת"ע **מבושֵׁל**. לית ליה לר"ל הנך דרשות דדרשינן בסוף פרק כל שעה (פסחים דף מא.) מיניה כלאו ואח"כ בשלו או לשאר משקים כו':

כל הבשר פרק שמיני חולין

קטו.

תורה אור השלם

1. ושמרתם את השבת כי קדש הוא לכם מחללי'ה מות יומת כי כל זעזעה בה מלאכה וְהַרְתֶּה הַנֶּפֶשׁ הַזֹּאת מִקֶּרֶב עַמִּיךָ:

שמות לא יד
2. לא תזרע ברמק בלאים פֶּן תִּקְדַּשׁ הַמִּלְאָה הַזֹּרַע אֲשֶׁר תִּזְרַע וְתִבְרַאת הַכֶּרֶם: דברים כב ט
3. את חקתי תשמרו בהמתך לא תרביע בלאים שֹׂדֶךְ לא תזרע בלאים וְגַבֵּר בלאים שַׁעֲטָנוּ לא יַעֲלֶה עֲלֶיךָ: ויקרא יט יט
4. אל תאכלו ממנו קֹא וְגִשְׁל מִבֹּשֶׁל בָּמִים כי אם צִלִי אֵשׁ אֲשֶׁר אֲשׁוּ עַל כֶּרְעִיו וְעַל קִרְבּוֹ: שמות יב ט

שיטה מקובצת

אל כלאי זרעים ליתסרו.
י"ב עי' תוס' בכורות דף נד ע"א:

רבינו גרשום

מדאסר רחמנא כלאים לגבוה. ודיכן אסר רחמנא שור או כשב פרט לכלאים: מדאסר רחמנא מחוסר זמן לגבוה. דכתיב מיום השמיני והלאה:

אלתחת וצוצחים בפ"צ (דף כד.) דפליגי תנאי גבי ולקח הכהן מדם החטאת באכצטו ונתן דאיכא דמוקי אכצע אשלפניו אולקח ולא אנתינה של אחריו ואיכא דמוקי לה אנתינה של אחריו ולא אלקימה דלפניו ואיכא דמוקי לה אחרוייהו היינו טעמא דפשטיה דקרא משמע טפי אלקימה דלקמיה ואשכחן בדוכתא אחרניא ולקחת מדם הפר ונתת על קרנות המזבח באכצעך דהוי אכצע אנתינה והשתא פליגי דחד מוקי אלקימה כמשמעומיה דקרא וחד מוקי לה אנתינה דיליף סמוס מן המפורש ולא בעי נמי לאוקומי אלקימה דלא שייך לקימה אאכצע אלא בדעבד אחזן לשפת המזרק והך דמוקי אחרוייהו אלקימה משום משמעומא ואנתינה דיליף נמי מן המפורש (י) וזריך עיון כל היכא דאמר מקרא נדרש לפניו ולאחריו אס נוכל ליישז שלא יקשה למה ידרשנו לפניו ולאחריו יותר מאותם שאין להם הכרע: (לעיל) **בֶּלֶ שְׂתִיעֲבַתִּי** **דָּךְ הָרִי הוּא בְּבֵל תֵּאבֵלֶּה**. ואי"ת היאך אנו אוכלין אילים אפילו סירכין עובד כוכבים מ"ש מבשר בחלב וי"ל מדאסר רחמנא מעון וכמות לגבזה מכלל דלהדיוט שרי ואיזו"ת כורס אחזן ככור ליתסר אפילו זרמנו עובד כוכבים וי"ל (ב) דשרי רחמנא קדשים שהוממו כצני ואיל אי"כ אינו דבר מתועבז:

הָיָא קִדְשׁ ואין מעשייה קדש. ואי"ת ואימא לנשערי בהנאה אבל באכילה אסירי כדפריך בסמוך גבי זרעים וי"ל דהיתר הנאה נפקא לן מלכס דלאמר במרובה (צ"ק דף עא.) ובאלו נערות (כתובות לד.) אפילו לרבי

יוחנן הסנדלר דאוסר במצבל בשנת וקצת תימה לרבי יוחנן למה ליה למימר מקדש דמעשה שנת אסירי תיפוק ליה מכל שתיעבמי והיתר הנאה מלכס^א: **חֲזַרְשֵׁי בשור וחמור וחוסם פי פרה ודש בה לייתסרו**. פי' השור והחמור ויש ספרים דגרסי השמא לגבזה שרו להדיוט מבצעיא א^א ולגבזה מנא לן דשרו דכתיב (ויקרא כג) ומיד בן נכר לא תקריבו את לחם אלהיכם מכל אלה מכל אלה אי אתה מקריב מיתסרו לגבזה אלא בעלי חיים דאי כל מילי אי"כ כל מעשה שנת נמי תיפוק ליה מאלה ול"ל היא קדש וי"ל דלא שייך (י) מכל שתיעבתי לך הזרעים והדישה דלא תחוסם אסור משום בזהמה וכן לא תחרוש ולא משום חרישה וזריעה דאפילו בלאו חרישה אסור להנהיג צבור וחמור ב^א ואי"ת ובסמוך בסוגיין פריך שילוח הקן ליתסר תיפוק ליה דאף לגבזה שרי מהאי קרא דאלה וי"ל דקרא דאלה בזהמה כתיב ולא בעופות ועוף מזהמה לא אחי משום דאין גדלות וקטנות פוסל בזהמה כמו בתורים ובני יונה (י) ואי"ת למה לי קרא דאלה הא מדאינטריך קרא בפרק כל האסורין (תמורה כח:). מן הבהמה להוציא הרובע והנרעע מכלל דשאר קדשים שנעבדה בהן עזירה לא אסירי מכל שתיעבמי וכי תימא דלא אחא מן הבהמה אלא לאשמעינן מכלל דלהדיוט שרי ולא מיתסר מכל שתיעבמי מ"מ גילף חורש צבור וחמור וחוסס פי פרה בקי"ו מרובע וגרבע דבמייתה ושרי להדיוט וי"ל דאי לאו אלה הוה אסרינן להו מדכתיב מן הבקר כי היכי דממעטינן מיניה נעבד ואי"ת ספרים דגרסי ומה שנת דחמיירא אמרת היא קדש ואין מעשיה קדש הני לא כל שכן וכן גרים בקוונטרס ופי' דבצשר וחלב לא אמרינן האי (י) קושרא דמסתברא דכל שתיעבמי עליה רמינן דקא אכיל תועבה גופה אבל האי לא אכיל החרשה ענמה וכן חוסס לאו חסימה גופה קאכיל אלא הבא על ידה ממנה וילפינן משנת דאין הבא מכחה קודש וקשה דלמה לא יחשב צישול של שנת תועבה גופה כמו צישול של צשר בחלב וגראה דהיינו טעמא משום דבצשר בחלב הצישול ניכר אבל מעשה שנת אין ניכר שנעשה בשנת ואותו ואת בנו ושילוח הקן דפריך ליה מניייהו ז"ל דניכר בהם האיסור יותר ממה שניכר בחורש צבור וחמור וחוסס פי פרה ודש זה: **פֶּן תִּקְדַּשׁ בֶּן תּוֹקֵד אִשׁ**. ואי"ת והא אינטריך לאשמועינן דמזותו בשריפה הא כלאי זרעים אין מזותן בשריפה אבל בהנאה אסירי וי"ל דבלאו הכי פריך שפיר אי"ג ליכתוב פן תשרף ומדכתיב תקדש משמע דאתא לאסור הנאה כקדש: **בְּלֵאִי זרעים באביד"ה אסירי בהנאה שרו**. ואי"ת לקמן (דף קטז.) גבי מעביר עיץ דלא מיתסר כי אס בזהוסיף מאתים אבל לא הוסיף שרי באכילה מדכתיב תרי קראי המלאה והזרע נימא הי"מ בהנאה אבל באכילה אסירי מכל שתיעבמי לך כדבעי למימר הכא וי"ל דמאחר דאשכחן כלאי זרעים דשרו באכילה דאיתקוש לבהמה וכלאי הכרס אסורין אס כן סברה הוא בלא הוסיף כיון דלא מיתסר לגמרי כשאר כל כלאי הכרס יש לו להתיר אף באכילה כמו בכלאי זרעים: **מִדְּרֹאֶסֶר רַחֲמָנָא בְּרָאִים** **לַגְבוּהַ מִבְּלֵי דְרַחֲדִיּוּם** שרי. ואי"ת ודלמא אינטריך קרא להקדישה ואח"כ הרציעה כלאים כדאמר פרק כל האסורים (תמורה כט.) גבי טרפה דאינטריך לאסור לגבזה היכא דהקדישה ואח"כ נטרפה וי"ל דמ"מ הכא אי אמיתן למיסר של הדיוט מכל שתיעבמי לך כ"ש דלגבזה אסירא מכל שתיעבמי לך אע"ג דהוקדש תחלה וכן וי"ל גבי אותו ואת בנו בסמוך אי נמי מדגלי לך בטרפה שאין חילוק הי"ה בכלאים ומחוסר זמן: **מִדְּרֹאֶסֶר רַחֲמָנָא מַחוּסֵר זְמַן לַגְבוּהַ**. דכתיב ומיוס השמיני והלאה ירצה דאמר לעיל בפרק אותו ואת בנו (דף פא.) נתקו הכתוב ללאו דאותו ואת בנו לעשה: **לֵאמרה תורה שֶׁאֵץ אֶת־קֶלְעָה**. תימה דשרינן הכא מהא סברה בלא שום קרא ובסוף פרק שני דקדושין (דף נז.) גבי כפרי מאורע דריש כל כפור טהורה תאכלנו לרבות המשולחם וזאת אשר לא תאכלנו לרבות השחוטה ופריך ואיפוך אנא ומשני רבא לא אמרה תורה שלח לתקלה והשתא למה לן קרא ^אדכל כפור טהורה תאכלנו להתיר דהכא שרינן מהאי טעמא שילוח הקן וי"ל דהתם כיוון דכתיב לא תאכלנו לאסור האחת הוה אמניא דאיך נמי אסירא משום דאתקוש כפרים אהדדי ולא הוה שרינן מטעם דלא אמרה תורה שלח לתקלה אי לאו דאיכא עדיין יתורא דכל כפור טהורה תאכלנו ולא דמי לכל שתיעבמי לך דהכא דלא כתיב בזהדיא אשלוח הקן ומהך סברה איכא לאוקומי במילי אחרניי:

שְׂאִינ ת"ע **מבושֵׁל**. לית ליה לר"ל הנך דרשות דדרשינן בסוף פרק כל שעה (פסחים דף מא.) מיניה כלאו ואח"כ בשלו או לשאר משקים כו':

צשני